

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-482/2025-16

U IME REPUBLIKE HRVATSKE PRESUDA

Općinski sud u Sesvetama po sutkinji Martini Ivanković u pravnoj stvari tužiteljice Jasminke Kazaferović iz Sesveta, Prominska 4, OIB 97698579971, koju zastupa punomoćnik Igor Metelko, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB 87939104217, kojeg zastupa punomoćnik Ivo Šučur, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 18. ožujka 2026. u prisutnosti tužiteljice i punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu i uručenje presude 24. travnja 2026. objavio je i

presudio je

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 219737 od 10. rujna 2008. kojeg su sklopili tužiteljica Jasminka Kazaferović iz Sesveta, Prominska 4, OIB 97698579971 i pravni prednik tuženika Volksbank d.d. Zagreb, Varšavska 9 koja u čl. 6.1. glasi: „Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: Jednokratno 1,50 % (slovima: jedancijelapedesetposto) od iznosa kredita, minimalno 500,00 (petsto kn) kn, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB 87939104217 da tužiteljici Jasminki Kazaferović iz Sesveta, Prominska 4, OIB 97698579971 plati iznos od 131,63 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 12. rujna 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična

kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 131,63 eura za dan 11. rujna 2008.

IV. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB 87939104217 da tužiteljici Jasminki Kazaferović iz Sesveta, Prominska 4, OIB 97698579971 namiri parnični trošak u iznosu od 283,19 eura sa zakonskim zateznom kamatom koje teku od 25. travnja 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 25. ožujka 2025. podnijela tužbu Općinskom građanskom sudu u Zagrebu u kojoj navodi da su 10. rujna 2008. tužiteljica kao korisnik kredita i prednik tuženika kao kreditor sklopili ugovor o kreditu kojim je tuženik tužiteljici odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 14.765,11 CHF u kunsjoj protuvrijednosti. Prema čl. 6.1 tog ugovora tužiteljica je bila dužna platiti naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita, jednokratno, u iznosu od 1,50 % od ukupnog iznosa kredita i 11. rujna 2008. joj je naplaćena ta ulazna naknada u iznosu od 991,83 kn odnosno 131,63 eura. Prema navodima tužbe stranke nisu pojedinačno pregovarale o toj ugovornoj odredbi i tuženik nije tužiteljici predočio strukturu troškova obrade kreditnog zahtjeva ni zašto su naplaćeni baš u tom iznosu i ističe da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi iz čl. 81 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, 46/07, 79/07 – dalje: ZZP) jer ju je unaprijed formulirao tuženik kao jača ugovorna stranka u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora. Tužiteljica zbog toga nije mogla utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe koja je prouzročila neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača. Ističe i da joj je tuženik odobrio jedan iznos kredita, a isplatio joj je drugi iznos koji je umanjen za tu ulaznu naknadu dok joj je kamate zaračunavao na cijeli iznos kredita koji uključuje tu ulaznu naknadu te ističe da je naknadu trebao uračunati u redovne kamate koje tužiteljica već plaća kao cijenu kredita. Svojim tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi da je ništetna odredba čl. 6.1. predmetnog ugovora i da se tuženiku naloži da tužiteljici isplati iznos od 131,63 eura sa zakonskim zateznom kamatom od 11. rujna 2008. do isplate. Potražuje i naknadu parničnog troška sa zakonskim zateznom kamatom od donošenja presude do isplate.

2. Nakon podnošenja tužbe ovaj spor se vodi kod Općinskog suda u Sesvetama na temelju rješenja predsjednika Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 31 Su-198/2025-3 od 4. travnja 2025.

3. Tuženik je u odgovoru na tužbu prigovorio vrijednosti predmeta spora i predložio je da se postupak vodi kao spor male vrijednosti. U cijelosti osporava

osnovu i visinu tužbenog zahtjeva i ističe prigovor zastare. Dodaje da je odredba o ulaznoj naknadi jasna, lako uočljiva i razumljiva jer je izražena u točno određenom postotku kao 1,50 % od iznosa kredita pa je bespredmetno utvrđivati njenu nepoštenost odnosno ništetnost. Dodaje da su stranke o toj odredbi pojedinačno pregovarale i da tužiteljica svoju suprotnu tvrdnju nije ničim dokazala i tvrdi da je tužiteljica bila upoznata s obvezom plaćanja te naknade. Tuženik ističe i da su tužiteljice tvrdnje da je on koristio nepoštenu poslovnu praksu neosnovane i da nije bilo zakonske zabrane ugovaranja naknade za obradu ugovora o kreditu. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev i potražuje naknadu parničnog troška.

4. Očitujući se na odgovor na tužbu tužiteljica je u podnesku od 22. lipnja 2025. istaknula da to što je u ugovoru naveden postotak naknade ne znači da je ta odredba poštena i transparentna jer transparentnost ne znači samo vizualnu i gramatičku transparentnost, već znači i da je potrošaču predočena struktura troškova obrade kredita

5. Sud je pročitao promet po kreditu (str. 5.) i ugovor o kreditu (str. 6-12) i saslušana je tužiteljica. Financijsko vještačenje nije provedeno jer je tuženik tijekom postupka naveo da visina tužbenog zahtjeva.

6. Na temelju tako provedenog postupka sud je, ocjenjujući svaki dokaz zasebno i u vezi s drugim dokazima, utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan osim u dijelu zahtjeva za isplatu zakonskih zateznih kamata o čemu je odlučeno u točki III izreke.

7. Tužiteljica je kao vrijednost predmeta spora u tužbi navela iznos od 1.460,00 eura, a u tužbi postavlja deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti i kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 131,63 eura. Prema ocjeni ovog suda svrha deklaratornog tužbenog zahtjeva u ovom sporu je da se ocijeni osnovanost zahtjeva za isplatu tj. činidbu pa se on ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora i sud je kao vrijednost predmeta spora utvrdio samo vrijednost zahtjeva za isplatu, a to je 131,63 eura. Međutim, to što je vrijednost predmeta spora manja od 1.320,00 eura ne znači da se radi o sporu male vrijednosti, kako to smatra tuženik, jer su prema čl. 458 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – dalje: ZPP) sporovi male vrijednosti sporovi u kojima se tužbeni zahtjev odnosi na potraživanje u novcu koji ne prelazi svotu od 1.320,00 eura, a u ovom sporu se tužbeni zahtjev uz takav zahtjev za isplatu odnosi i na zahtjev za utvrđenje ništetnosti pa ne može biti spor male vrijednosti.

8. Među strankama nije sporno da su sklopile ugovor o kreditu i da je naplaćena jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 131,63 eura. Sporni su osnovanost tužbenog zahtjeva i je li nastupila zastara.

9. Ugovor o kreditu broj 219737 (str. 6-12) sklopili su 10. rujna 2008. pravni prednik tuženika Volksbank d.d. kao kreditor i tužiteljica kao korisnik kredita. Taj ugovor je sklopljen za iznos od 14.765,11 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB za devize na dan isplate kredita. Sporna odredba sadržana je u čl. 6.1. ugovora i glasi: „Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: Jednokratno 1.50 % (jedancijelapedesetposto) od iznosa kredita, minimalno 500,00 (petstokunainulalipa) kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“ Prema čl. 3 ugovora namjena kredita je kupnja vozila.

10. Tužiteljica je u svojem iskazu navela da je ovaj kredit uzela za kupnju automobila kojeg je koristila za osobne potrebe, a ne za obavljanje ikakve poslovne djelatnosti te da nema registrirano trgovačko društvo, obrt ni OPG. Prema ocjeni ovog suda tužiteljica je potrošač u smislu čl. 3 ZZZP-a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o namjenskom kreditu i prema kojem je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju ni njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

11. Tužiteljica je iskazala i da je kredit dogovarala u banci gdje su joj dali gotov tekst ugovora kojeg je ona pročitala prije potpisivanja. Dodaje je da se ne sjeća jesu li joj išta rekli o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva ni je li ona postavljala ikakva pitanja o tome i da se uopće ne sjeća te naknade. Iskazala je i da je nju samo zanimalo koliko će joj iznositi rata i da joj iz banke tada nisu predložili nikakav troškovnik ni obračun obavljenih radnji.

12. Prema čl. 1021 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23 – dalje: ZOO) ugovorom o kreditu banka se obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Prema čl. 84 ZZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Prema čl. 4 st. 2 Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktiva 93/13/EEZ) procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. U presudi Suda Europske Unije poslovni broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. utvrđen je točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ pa se tako ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju dok odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom.

13. Predmet ovog spora je jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i ona prema ocjeni ovog suda ne predstavlja predmet ugovora o kreditu jer se on odnosi na bitne činidbe ugovora koje definiraju bit ugovornog odnosa tj. koje taj ugovor čine baš ugovorom o kreditu, a nije ni cijena jer su prema čl. 1021 ZOO-a cijena ugovora o kreditu ugovorene kamate. Jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva se prema tome i u smislu čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ smatra akcesornom odredbom i dopušteno je ocjenjivati je li odredba o toj naknadi poštena bez ograničenja iz čl. 84 ZZZP-a i čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ pa je u nastavku potrebno provesti test nepoštenosti sporne odredbe.

14. Prema čl. 81 st. 1 ZZZP-a i čl. 3 st. 1 Direktive 93/13/EEZ ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Na temelju iskaza tužiteljice, kojeg je sud u cijelosti prihvatio jer je iskazivala logično, životno i neposredno uvjerljivo, sud je utvrdio da je

tuženik prilikom sklapanja ugovoru o kreditu tužiteljici dao prethodno formulirani standardni ugovor pa je u skladu s čl. 81 st. 2 ZZP-a utvrdio da stranke nisu pojedinačno pregovarale o odredbi o jednokratnoj naknadi za obradu kredita. Ovdje treba istaknuti da je prema čl. 81 st. 4 ZZP-a na tuženiku kao trgovcu teret dokaza ako tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, a tuženik to nije dokazao u ovom sporu.

15. Kao što je već navedeno, među strankama nije sporno da je tužiteljici naplaćena jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 131,63 eura. U tekstu predmetnog ugovora nije naveden iznos te naknade, nego je u čl. 6.1. navedeno da ona iznosi 1,50 % od iznosa kredita, a minimalno 500,00 kn. Tuženik tijekom postupka nije pojasnio ni dokazao što je obuhvaćeno tom naknadom dok se tužiteljica ne sjeća je li joj prilikom sklapanja predmetnog ugovora išta rečeno o toj naknadi, pa prema ocjeni ovog suda određivanje jednokratne nagrade za obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,50 % od iznosa kredita iako je transparentno, jer je tužiteljica mogla znati iznos te naknade, nije jasno.

16. U presudi Suda Europske Unije poslovni broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. navedeno je i da čl. 3 st. 1 Direktive EEZ 93/13, koji je istovjetan čl. 81 st. 1 ZZP-a, treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, a to treba provjeriti sud koji provodi postupak. U konkretnom slučaju tuženik nije predložio nikakve dokaze kojima bi dokazao da naplaćena jednokratna nagrada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

17. Prema ocjeni ovog suda odredba čl. 6.1. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini od 1,50 % od iznosa kredita je nepoštena ugovorna odredba jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i unaprijed ju je formulirao tuženik kao trgovac, s tim da tužiteljica kao potrošač nije imala niti je mogla imati utjecaja na njen sadržaj pa je takva odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača, a protivno načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljici je banka kao jača ugovorna strana u konkretnom pravnom odnosu nametnula plaćanje jednokratne naknade, povrh preuzete obveze vraćanja pozajmljenog iznosa uvećanog za ugovorene kamate, s tim da iz predmetnog ugovora uopće nije jasno što se tom naknadom podmiruje, što je sve protivno načelu savjesnosti i poštenja.

18. Nadalje, budući da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, korisnici kredita su time dodatno dovedeni u neravnopravni položaj. Naime, tuženik je sigurno imao određene troškove za obradu zatraženog kredita, no sama činjenica da je predmetna naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita ukazuje na nepoštenost takve odredbe i stavljanja u nepovoljniji položaj onih korisnika kredita kojima je odobren kredit u većem iznosu i koji time plaćaju višu naknadu zato što nije transparentno ni jasno zašto bi određeni osnovni troškovi koji nastaju pri obradi svakog kredita bili viši u

slučaju kad se radi o ugovoru o kreditu na veći iznos. Slijedom svega navedenog takva nepoštena odredba je prema čl. 87 st. 1 ZZZP-a ništeta.

19. Navod tuženika da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade ne utječe na utvrđenje ovog suda da je sporna odredba nepoštena. Naime, da je postojalo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade tada bi, u slučaju da je protivna zakonskim odredbama, sporna odredba bila ništeta jer je protivna prisilnom propisu u smislu čl. 322 st. 1 ZOO-a, a u konkretnom slučaju sud je utvrdio da je ona nepoštena u smislu čl. 81 ZZZP-a pa je zato ništeta.

20. Sud je stoga u točki I izreke presude usvojio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj traži da se utvrdi da je ništeta odredba čl. 6.1 predmetnog ugovora o obvezi plaćanja naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita.

21. S obzirom na to da je odredba predmetnog ugovora na temelju koje je tužiteljici naplaćena jednokratna naknada ništeta, tuženik je prema čl. 323 st. 1 ZOO-a dužan vratiti tužiteljici iznos koji mu je naplaćen za tu naknadu. Prema prometu po kreditu (str. 5) tužiteljici je naknada za obradu kredita naplaćena 11. rujna 2008. u iznosu od 991,83 kn odnosno 131,64 eura¹. Tužiteljica međutim potražuje manji iznos od 131,63 eura koji je među strankama nesporan i tužiteljica na taj iznos ima pravo i na naplatu zakonskih zatezних kamata u skladu s čl. 1115 ZOO-a od dana kad je tuženik taj iznos stekao jer je on, kao što je već utvrđeno, bio nepošten kad je tužiteljici nametnuo ugovaranje sporne odredbe za koju je utvrđeno da je nepoštena i ništeta.

22. Tuženik je istaknuo prigovor zastare koji nije osnovan. Naime, prema Pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela VSRH broj Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323 st. 1 ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništeta ugovora. Takvo shvaćanje dijeli i ovaj sud pa kako je o ništetnosti sporne odredbe odlučeno tek u ovoj presudi, a na ovo potraživanje koje se odnosi na povrat plaćene jednokratne naknade za obradu kredita primjenjuje se opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225 ZOO-a, taj rok zastare nije ni počeo teći jer ova presuda još nije pravomoćna.

23. Sud je stoga u točki II izreke presude naložio tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 131,63 eura sa zakonskim zatezним kamatama koje teku od 12. rujna 2008. kao dana nakon dana u kojem je ta naknada plaćena do isplate u skladu s čl. 1115 ZOO-a jer je ta naknada tuženiku plaćena 11. rujna 2008.

24. Tužiteljica je potraživala zakonske zatezne kamate na iznos od 131,63 eura od 11. rujna 2008. pa je u točki III izreke odbijen kao neosnovan zahtjev za isplatu tih kamata za dan 11. rujna 2008.

¹ Fiksni tečaj konverzije 7,53450

25. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154 st. 5 i čl. 155 ZPP-a, a taj je trošak odmjerjen prema utvrđenoj vrijednosti predmeta spora od 131,63 eura. Tužiteljčin trošak u skladu s troškovnikom od 18. ožujka 2026. obuhvaća sudsku pristojbu na tužbu koja je tužiteljici priznata u polovici iznosa od 53,09 eura tj. 26,55 eura jer je tužiteljica mogla ovu pristojbu platiti čim je podnijela tužbu i tada bi prema čl. 7 st. 1 Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23 – dalje: ZSP) bila dužna platiti samo polovicu propisanog iznosa pristojbe pa se ne može tuženika obvezati da podmiruje potpuni iznos ove pristojbe kad je tužiteljica sama odgovorna za to što je morala platiti puni iznos pristojbe. I sudska pristojba na presudu tužiteljici je u skladu s čl. 7 st. 2 ZSP-a priznata u iznosu od 6,64 eura tj. 50 % od pristojbe na presudu propisane u Tbr. 2/1 Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (NN 37/23) jer se ova presuda punomoćniku tužiteljice dostavlja u elektroničkom obliku pa je ona dužna platiti samo polovicu ove pristojbe ako je plati u roku od 3 dana od dostave ove presude. Njen trošak zastupanja sastoji se od nagrade za sastav tužbe 50,00 eura prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 – dalje: OT), za sastav obrazloženog podneska od 22. lipnja 2025. 50,00 eura prema Tbr. 8/1 OT i za zastupanje na dva ročišta 15. listopada 2025. i 18. ožujka 2026. po 50,00 eura za svako prema Tbr. 9/1 OT odnosno ukupno 200,00 eura čemu treba pribrojiti 25 % PDV-a u iznosu od 50,00 eura. Ukupni parnični trošak tužiteljice iznosi 283,19 eura pa je tuženiku naloženo da joj namiri taj iznos sa zatraženim zakonskim zateznom kamatom od donošenja presude do isplate u skladu s čl. 151 st. 3 ZPP-a.

26. Tužiteljici nije priznat trošak pristojbe na rješenje o pristojbi na tužbu u iznosu od 13,27 eura jer je taj trošak sama skrivila time što nije pravovremeno platila pristojbu na tužbu pa je sud morao donositi rješenje o pristojbi iz čl. 28 Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23). Nije joj priznata ni zatražena nagrada za pristup na ročište za objavu presude jer je u slučaju nedolaska na to ročište presuda dostupna na e-oglasnoj ploči pa ovaj trošak nije potreban u smislu čl. 155 ZPP-a.

U Sesvetama 24. travnja 2026.

Sutkinja
Martina Ivanković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana kad je održano ročište za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranu, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA

1. odvjetnik Igor Metelko
2. odvjetnik Ivo Šućur na (IŠ) 600/1215

Broj zapisa: **9-30887-19843**

Kontrolni broj: **00642-4bdda-9d62a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.